

Gérard Leonard van den Eerenbeemt

en erna weer iets anders

Zij wil niet weten
hoe de dingen liever
heten, heeft ruzie met

het gas en ritsen kunnen
haar niet velen zoals zij
daar zit op haar erf in de

schaduw van de koningslinde
is zij mij vertrouwd als Pablo's
plassend vrouwspersoon

steunend op haar lavastroom
en helemaal niet van verf maar
stevig in haar eigen vlees,

ingetogen mooite met het opschonend
vermogen van schaars gekleed gematigd
vrolijk zichzelf

ontlastend
in weer en wind

kijk maar eens goed naar
die driehoekige plakjes verf
in de schaduw van het bootje, zegt hij!

een gewelddadige uiting van muurtooi, vindt
hij; na-aap voor langslapers in een
tijd dat het kurzeil nog in was!

zo schilder je geen water, dat is
doodliggen op beven!

Maar ik vind het mooi, zegt zij met een
dwarsnekje en ineens een rug voor
de 200 meter vlinderslag

ze bleven zo nog een tijdje volhouden
wat zij dachten, dat daar geschilderd
was tijdens hun kort oponthoud

tussen de twee losse eindjes hier

Als in mei, met alle raampjes
open, met weinig vaart in drukke
straten een auto zijn luide
decibellen schiet, dan is daar
onwijs of niet een bestuurder
op zoek naar een toevallige
vrijage

en als dan later vluchtig ge-
kuist, onthaard, deze wagen,
betrekkelijk onschuldig weer in
de garage staat, dan ligt, van
haar zoekend handje afgewend,
naast zijn vastlief in voorge-
wende sluimer een tevreden

gauwdief,
die geen mens bedriegt.

Hij heette
en zij heette ook.

Ze deden het met elkaar
en erna weer iets anders,

verloren elkaar stilaan uit
het oog, nooit meer

uit het hart.